కథాకేళి

మే, 2013

వెల: రు. 10/-

తెలుగు కథానికల సమాహారం

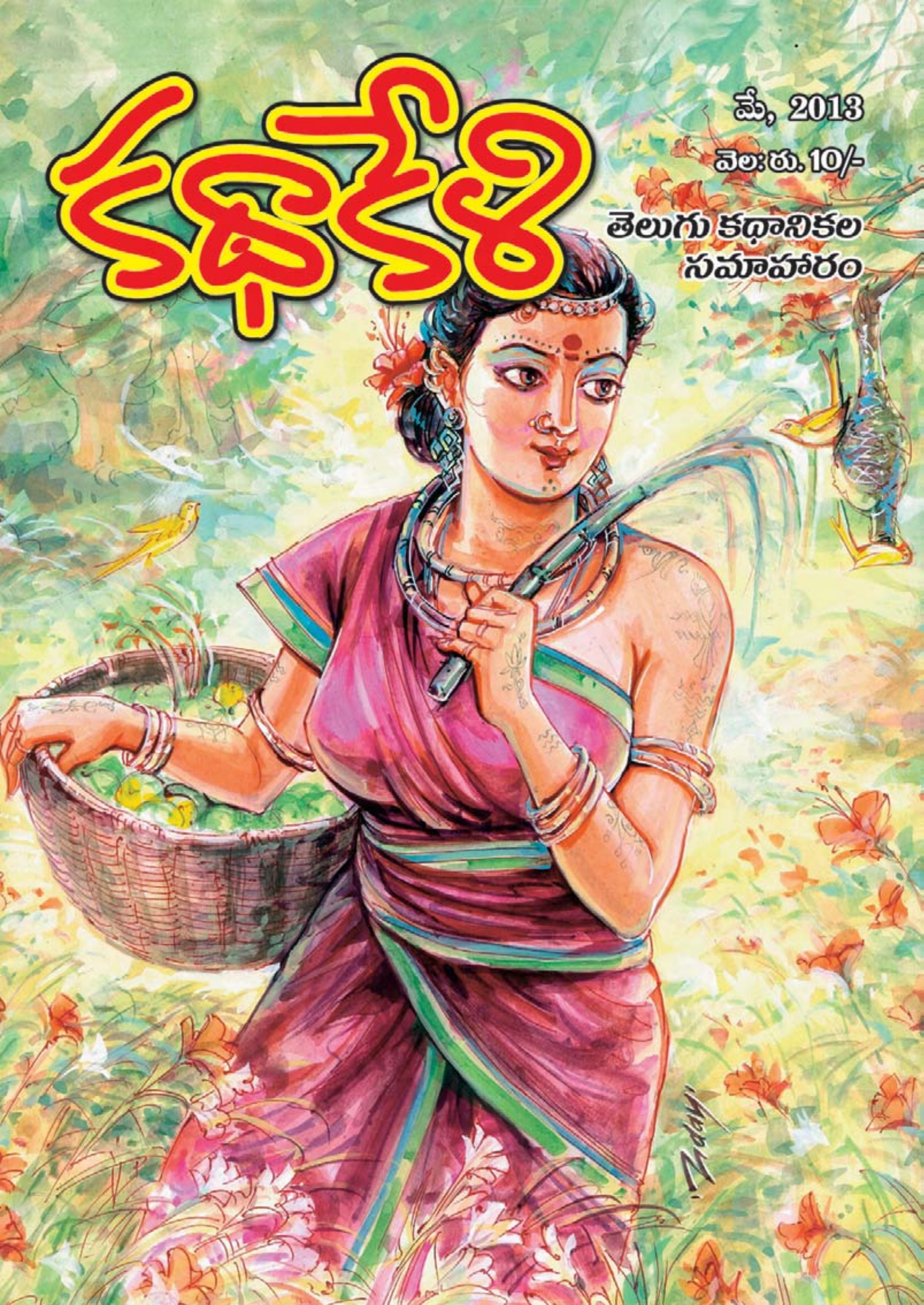

సంపుటి : 8
సంచిక : 2

మే, 2013

ఎడిటర్: **యం. నాగకుమారి**

కథాకేళి
మాసపత్రిక

ప్రమోషన్ కోసం 10 కోట్లు...!

దేశంలో వెలుగు చూస్తున్న అవినీతి కుంభకోణాలు ప్రజలకు దిమ్మతిరిగిపోయేలా చేస్తున్నాయి. దేశం ఎటు పోతోందో, భవిష్యత్ పరిస్థితి ఏమిటో ఆలోచించడానికే భయపడే పరిస్థితి కనబడుతోంది.

కోట్లలో కుంభకోణాలు రాజకీయ నాయకులు మాత్రమే చేయగలరనే అపోహను తొలగిస్తూ, దానికి ప్రభుత్వాధికారులూ తక్కువ తినలేదని తాజా వార్తలు నిరూపిస్తున్నాయి.

రైల్వే జనరల్ మేనేజర్ స్థాయి ఉద్యోగి ప్రమోషన్ కోసం 10 కోట్ల రూపాయలు, మరో పనికి 2 కోట్ల రూపాయలూ లంచం ఇవ్వడానికి సిద్ధపడడం దేశం మొత్తాన్ని నివ్వెరపోయేలా చేసింది. లంచంలో కొంత సొమ్ము అడ్వాన్స్‌గా తీసుకుంటూ సి.బి.ఐ.కి రెడ్‌హ్యాండెడ్‌గా దొరకడంతో ఈ కార్యక్రమానికి సూత్రధారి అయిన రైల్వేమంత్రి మేనల్లుడు అరెస్టయ్యాడు. దీని ఆధారంగా సహజంగానే రైల్వే మంత్రి రాజీనామాకు ప్రతిపక్షాలు డిమాండ్ చేస్తున్నాయి. అయితే ఇక్కడ ఆలోచించవలసింది లంచం తీసుకున్నవారి అవినీతి గురించి కాదు. అంత పెద్ద మొత్తాన్ని లంచంగా ఇవ్వజూపిన వారి గురించి.

దేశంలో ఏ ప్రభుత్వోద్యోగి తన సర్వీస్ మొత్తంలో జీతంగా సంపాదించలేనంత పెద్ద మొత్తాన్ని లంచంగా ఇవ్వజూపారంటే తిరిగి లంచాలు మేసేందుకు ఆ పోస్ట్‌లో ఉన్న అవకాశాలు ఎంతటివో ఊహించాలి. సుమారు 2,000 కోట్ల రూపాయల కాంట్రాక్ట్‌లను అజమాయిషీ చేసే పోస్ట్ కోసం ఈ పైరవీలు చేస్తున్నారంటే అందులో ఎంత మొత్తాన్ని మేసేయబోతున్నారో అర్థం చేసుకోవచ్చు. ప్రజాధనం ఏ విధంగా లూటీ చేయబడుతోందో చెప్పడానికి ఇంతకన్నా ఉదాహరణ ఏం కావాలి?

ఈ సంఘటనలో కొసమెరుపు ఏమిటంటే లంచంగా ఇవ్వడానికి అవసరమైన సొమ్మును కూడా ఆయా కాంట్రాక్టర్లే సమకూరుస్తున్నారు. మధ్యవర్తులుగానూ కాంట్రాక్టర్లే వ్యవహరిస్తున్నారు. అంటే ప్రజాధనాన్ని దోచుకోవడానికి ఎంత ముందుచూపుతో, పకడ్బందీ ప్రణాళికతో ముందుకెళ్తున్నారో అర్థమవుతోంది. ఇంత విచ్చలవిడిగా పెరిగిపోతున్న అవినీతిని అరికట్టడం ఎప్పటికైనా సాధ్యపడుతుందా? 'రాజకీయ నాయకుల బంధువులు అవినీతికి పాల్పడితే తప్పు ఆ నాయకులదా?' అని నిస్సిగ్గుగా ప్రశ్నిస్తున్న జె.డి.యు. అధినేత శరద్‌యాదవ్ వంటి నాయకులున్నంత వరకూ బహుశా సాధ్యం కాకపోవచ్చు.

ముఖచిత్రం: 'ముగ్ధ మందారం' చిత్రకారుడు: డా॥ ఉదయ్‌కుమార్
కథలకు చిత్రాలు: పాణి, శివాజి, చందు. పేజి లే-అవుట్: గిరిధర్

Printed, Published and Owned by M. Rama Rao at 29-25-43A, Vemuri Vari Street, Suryarao Pet, Vijayawada - 520 002 and Printed at Ratna Printing Works, 28-19-29, Janda Street, Arundel Pet, Vijayawada - 2. A.P. Editor: M. NAGAKUMARI

కానుక

ప్రొద్దు వాటారినప్పటి నుంచి మర్రిచెట్ల లోంచి ఊడలు ఊడలుగా దిగజారుతున్న చీకటి, చలమై చెరువై చెలరేగిన యమునై సముద్రమై భూమినంతా ముంచివేసింది. ఆకాశమెత్తున ముంచేసింది. రాధ కంటి కాటుకలా – కృష్ణుడి వంటి నలుపులా – నందుడి ఇంట చల్లలా చిక్కబడింది.

చెట్టుకింద చీకటి మధ్య చితుకుల మంటలు కృష్ణుడి మీద ఎర్ర పట్టు కండువాలా కదలాడుతున్నాయి. చీకటి చిక్కదనాన్ని, చక్కదనాన్ని వెలుగెత్తి చాటుతున్నాయి. మంటలో ఊచ కాలుస్తున్న గోపన్న ముఖం మీద – అతని పక్కన చెల్లాచెదురుగా పడివున్న వేణువుల మీద, కొంచెం అవతలగా బొత్తి కట్టివున్న వెదుళ్ళమీద వెలుగునీడల భాషతో కావ్యాలు రాస్తున్నాయి.

ఇంక మూడు ఝాములు పోతే సప్తమి తెల్లవారుతుంది. కృష్ణుడి పుట్టినరోజు వచ్చేస్తుంది. పాతిక పండగలనాడు గోపన్న ఆరంభించిన వేణు నిర్మాణం ఇంకా తెమలలేదు. రేపటికైనా సాధించి, తన వేణువును ఆయనకు సమర్పించాలి. రేపివ్వకపోతే ఇంక ఈ జన్మకివ్వలేదు. వేళయిపోయింది.

'నాయనా, బువ్వదినవే' అన్నాడు చిన్న గోపన్న వచ్చి. గోపన్నకీమాట వినపడలేదు. అతని హృదయం బృందావనిలో ఉంది. అక్కడకు కృష్ణుడు వస్తాడు. వచ్చే వేళయింది. అప్పుడే గోపికల అందెల రవళి వినిపిస్తోంది.

ముళ్ళపూడి వెంకటరమణ
పాతబంగారం

గాజుల గలగలలు, నవ్వుల కిలకిలలు వినిపిస్తు న్నాయి. ఇవతల వెదురు పొదలు సన్నగా ఈల వేస్తున్నాయి. ఈ ఉపశ్రుతులన్నిటినీ కలుపుకొని కొద్ది క్షణాలలో మోహనమురళి రవళి విన వస్తుంది.

గోపన్న ఎన్ని యుగాలుగా అక్కడ చెట్ల మాటున కూర్చున్నాడో అతనికే తెలియదు. ఆకులలో ఆకై, పువ్వుల్లో పువ్వయి, ఇసుకలో రేణువై, యమునలో బిందువై స్తబ్ధంగా కూర్చుని కృష్ణ వంశీనాదాన్ని హృదయంలో పోసుకు న్నాడు. పరిశుద్ధమైన స్వరాలలో ఒక్కొక్క స్వరా న్ని మనసులో నిలుపుకొని దాని విశ్వరూపం దర్శించడానికి తపస్సు చేశాడు. అదే మనసులో పదిలంగా దాచుకుని పరుగున తన కుటీరానికి వచ్చాడు. కొత్తవెదురు కోసి స్వరద్వారాలు వేసి, మనసులో స్వరాన్ని ఇందులో పలికించబోయా డు. ఆ స్వరం తన ఈ వేణువులో పలికితే ఇది కృష్ణయ్యకు కానుక ఇవ్వాలి. కాని అది పలకలేదు. పలికించాలని అతను ఎన్నివేల వేణువులో చేశాడు. తన ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసాలన్నీ వేణువును శ్రుతి చేయడానికే ఉపయోగించాడు. జీవితకాలమే తక్కువ. ఒక జీవితానికి లెక్కదేలే ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసాలు కొన్ని కోట్లు ఉంటాయి. వాటిని వృథా చేస్తే ఎలా? యమున ఒడ్డున పొదలమాటున దాగి కూర్చుని కృష్ణుడి మురళి విన్నప్పుడు అతను వూపిరి బిగపట్టుకునే కాలం గడిపేవాడు. అక్కడ పొదుపు చేసిన దానిని తన కొత్త వేణువును పూరించడానికి ఉపయో గించేవాడు.

తీరా పూరించేసరికి అది శ్రుతిశుద్ధంగా వినబడేది కాదు. పైగా జీరబోయేది. లోపలే వన్నా ఈనెలు లేచాయేమోనని గోపన్న ఎంతో శ్రద్ధగా లోపల కూడా నునుపు చేసేవాడు. ఇక పట్టుకు వెళదాం అని లేచేసరికి దాని గొంతుక జీరపోయేది.

గోపన్న పూర్వం ఎన్నో వేణువులు చేశాడు. తృప్తిగా వాయించాడు. బాగానే ఉందనుకు న్నాడు. కాని ఒక స్థాయి వచ్చాక అతనికొక ఊహ పోయింది. వేణువును కిందపెట్టి, సంగీ తాన్ని ఊహించబోయాడు. ఊహించిన సంగీ తాన్ని భావన చేసి, భావించిన దానిని అనుభ వించి దర్శించేసరికి అతనికొక సత్యం తోచింది. సంగీతాన్ని అనుభూతికి తెచ్చుకోవడానికి జంత్ర గాత్రాలను ఉపయోగించబోవడం అవివేకం. జలపాతాన్ని వెదురుగొట్టంలో ఇమడ్చడం పొర పాటు. సముద్రాన్ని పాల కడవలో ఇమడ్చడం తెలివితక్కువ... ఊహాకందే సంగీతంలో పాట కందేది శత సహస్రాంశం వుండదు.

ఊహ సాగిన కొద్దీ స్వరలత దిగంతాల వరకు వ్యాపించసాగింది. ఆకాశం వరకు వ్యా పించసాగింది. రోదసి అంతా నిండిపోసాగింది. క్రమంగా, ఓంకార జనితమైన స్వరార్ణవం తిరిగి ఓంకారమై భువన సమ్మోహనంగా భీకరంగా అద్భుతంగా ఎరుకపడసాగింది. శృత సంగీ తంలా ఇందులో అపశ్రుతులు లేవు. అప శబ్దాలు లేవు. అన్ని వేదాంతాలు, అన్ని సత్యా లూ అర్ధసత్యాలేనంటూ, తనలో భాగాలేనంటూ నిలచే అద్వైత సత్యంలా ఈ సంగీతంలో అపస్వరాలు కూడా అర్ధస్వరాల, పూర్ణస్వరాల పక్కన నిలిచి, అందాలు సంతరించుకొని, అందంగా భాసించసాగాయి. ప్రతి అణువునా భగవంతుడున్నాడు. ప్రతి శబ్దంలోనూ సంగీతం ఉంది అన్న వాక్యాల తాత్పర్యం అతనికి ఎరుకపడింది. గోపన్న అర్భక దేహానికిది దుర్భ

రమైపోయింది. అతను ఊహించిన సంగీతాన్ని అనుభవించడానికి శక్తి చాలలేదు... అవయవా లన్నీ విలవిలలాడేవి. హృదయం బద్దలయిపోయే స్థితికి వచ్చింది. అందం ఆనందం దగ్గరగా వస్తే ఇంత దుర్నిరీక్ష్యాలై దుర్భరాలై ఉంటాయని అతను ఊహించుకోలేదు. ఇప్పుడు గ్రహించి కూడా తప్పించుకోలేదు.

అతన్ని ఈ స్థితి నుంచి ఐహిక స్థితికి తెచ్చి కాపాడినది – కృష్ణుడి మురళి... అది విన్న క్షణాన అతను ముగ్ధుడైపోయాడు. ఆ స్థితిలోనే మేలుకున్నాడు. తన ఊహకు అందినదానికన్న గొప్పది, ఆకళింపుచేసుకుని అనుభవించడానికి సులువైనదీ అతనికి ఆనాడే వినిపించింది. నాటి నుంచి ప్రతి నిత్యం కృష్ణుడు ఎక్కడికి వెళ్తే అక్కడికి వెళ్ళి మురళి వినేవాడు. కొత్తల్లో కొన్నాళ్ళు గోపకాంతలు కంగారుపడ్డారు. తరువాత అతన్ని ఒక గోవుగా, చెట్టుగా జమ కట్టేశారు.

ఇంత మోహనమైన సంగీతాన్ని కృష్ణుడు ఒక వెదురుముక్కలో ఎలా ఇమిడ్చాడో అని గోపన్న ఆలోచించాడు. ఒకసారి అతని ఇంటికి వెళ్ళి ఆ మురళిని ఎత్తుకు వచ్చాడు. చెంగు చాటు నుంచి మురళి తీసి వాయించాలనుకునే సరికి అది కనబడలేదు.

మాయదారి కృష్ణుడు; గజదొంగ దగ్గర నేను దొంగతనమేమిటి అనుకున్నాడు గోపన్న.

కాని గజదొంగ ఆ సాయంత్రం కనబడి, “గోపన్నా, నా మురళి తీసుకుపోయావు కదూ... పోనీ ఇంకొకటి చేసిపెట్టు” అన్నాడు నవ్వి.

గోపన్న తెల్లబోయాడు.

ఆ మర్నాటి నుంచి వేణునిర్మాణం ఆరంభించాడు గోపన్న. ఆరంభించిన నాటి నుంచి అతనిలో కొత్త శక్తి, కొత్త చైతన్యం మేల్కొన్నాయి. తన చేతులతో రూపుదిద్దుకుంటున్న మురళి రేపు మాపటివేళ కృష్ణుడి హస్తాలను అలంకరిస్తుందని, ఆయన అందులోకి జీవాన్ని ప్రతిపాదిస్తాడనీ అనుదినం ఆశపడుతూ ఆనందిస్తూ మురళిని రూపొందించాడు. ఆయన పెదిమలూనే చోట, వేళ్ళు ఆనేచోట మురళి కఠినంగా ఉండి నొప్పించకుండా ఉండేందుకు ఆయా ప్రాంతాలను తన చేతులతో అరగదీశాడు.

మురళి సిద్ధం కాగానే శ్రుతి చూశాడు. గుండె బద్దలయినంత పనయింది. అది శ్రుతి బద్ధంగా లేదు. పైగా జీర. రెండు మూడు వేణువులు పలికినట్టుంది. కృష్ణుడు ఊదుతాడన్న ఆనందంతో దానికీ ఒళ్ళు పులకరించిందా? గోపన్న అది పడేసి మరోటి చేశాడు. అదీ అంతే. మర్నాడు వెదురు చాలా తెప్పించాడు. పది పన్నెండు చేశాడు. ఒక్కొక్కటీ ఊది చూడడం, నచ్చక పారవెయ్యడం...

‘నీకు వేణువు ఇవ్వనిదే నా ముఖం చూపను కృష్ణయ్యా’ అనుకున్నాడు. నాటి నుంచి ఇదేపని పెట్టుకున్నాడు. సాయంకాలం బృందావని వేపు వెళ్ళి వేణుగానం వినడం, ఉదయాస్తమానం కొత్త వేణువులు చెయ్యడం.

ఊళ్ళో వాళ్ళంతా ఇది వింతగా చెప్పుకున్నారు. కొత్తలో మెచ్చుకున్నారు. తరువాత ఆ సంగీతం పిచ్చి వదిలించుకుంటే, మళ్ళీ ఈ పిల్లంగోవి పిచ్చి పట్టిందిగావాల అని నవ్వుకున్నారు. తరువాత నవ్వారు.

గోపన్న పనికిరావని పడేసిన వందలాది వేణువులను కొత్తలో గొల్లపిల్లలు తీసుకుపోయేవారు. తరువాత అతనికి భయం వేసింది – వాటిలో ఏదన్నా కృష్ణయ్య దగ్గరకు పోతుందేమోనని. అందుకని చేసిన వేణువులన్నీ పాకలో

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/kbook.php?id=1782

* * *

Read other issues of Katha Keli Magazine @

http://kinige.com/kbrowse.php?via=author&name=Katha+Keli+Magazine&id=467